

d'un règim de treball especial i una pensió maternal. He parlat d'institucions de previsió i no d'entitats benèfiques, perquè pel mateix que diré a propòsit de les obres de Puericultura, crec que no ha de donar-se com a caritat, que això, demés de rebaixar a qui la fa, en restringeix el radi d'acció; sinó que aquí la dona i allí el nen hi té un indiscutible dret, i la Societat una sagrada obligació a complir.

No és possible, en aquest treball, analitzar la qüestió de la previsió maternal, que té una complexitat que ens portaria lluny; sols vui lamentar-me del poc que sobre això hi ha fet degut probablement a que, essent la forma d'assegurança més cara i que no pot deixar bons beneficis, no és fàcil que cap companyia l'estableixi, i la forma mutual, demés de sortir caríssima, obligaria a que es mutualitzés una quantitat de gent molt gran per poder fer alguna cosa. Es per això que l'assegurança maternal hauria de ser feta obligatòriament i contribuint-hi amb quantitats crescudes l'Estat (que hi té una obligació encara que li surti car), i els patrons que tenen obreres pels mateixos motius que se'ls fa pagar pels accidents del treball i pel retir obrer. Això si, amb més esplendidesa. Mentre no hi hagi una previsió maternal més perfecta, l'Institut de la Dona que Treballa fa a Barcelona una obra, en aquest sentit, que proporciona bons fruits.

Referent a les malalties que poden sofrir els nens i principalment d'aquelles que se'ns emporten més vides, és clar que totes les regles de profilaxi han de ser posades en pràctica i que tot el que es refereixi a augmentar la cultura mèdica (principalment sobre Pediatria i Puericultura), fomentar la vida higiènica i la Sanitat tant pública com privada, són elements de lluita que no havem de descuidar. No cal dir el paper principal que en això ha de jugar el metge; però no seria prou si no es recabés l'auxili oficial i de les associacions i particulars (cultura, locals escolars, parcs infantils, etc., etc.).

Havem dit que entre les malalties que més contribueixen a la mortalitat dintre dels primers temps, especialment dintre del primer any, n'hi han algunes que tenen paper preponderant. Tal ocorre, per exemple, amb els trastorns gastro-intestinals dels nens lactants. En relació amb aquesta importància ha d'estar, doncs, la que es dongui als mitjans d'evitar-ho en el possible. Es

interessant considerar una cosa: apart el número gros de defuncions que deplorem, queda encara una quantitat gran de nens que escapen a la mort, però queden en unes condicions de resistència tals, que més tard o més de jorn venen a augmentar el número de les vides perdudes.

Es calculen en uns 6.000 els nens de menys d'un any que moren solament a Catalunya, amb complicitat de tots, que podríem evitar-ne una porció considerable.

En la tasca a emprendre per anar a la reducció d'aquesta xifra exagerada, havem de posar en primer terme la lluita contra els trastorns gastro-intestinals del nen lactant; i, essent-ne la principal causa l'alletament artificial, contra aquest aniran els nostres esforços.

Es cert que l'alletament artificial pot prestar-nos grans serveis; però això és quan és indispensable i aquest cas hauria de ser poc freqüent i així i tot, a condició de ser ben vigilat i dirigit.

Salvats els casos dels nens abandonats o que perden la mare, mares amb agalàctia absoluta (cas raríssim) o amb malalties greus, no hauria de permetre's l'alletament artificial, car, pels casos de disminució de la quantitat de llet, hi ha la forma mixta que moltes vegades permet salvar una situació i després el retorn a l'alletament al pit sol, que és l'ideal. En aquestes situacions, quan s'emplea el procediment mixte, hi ha el mal costum de donar el biberó de dia i el pit de nit; això hauria de ser, si acàs al revés, car convé que de dia el nen estimuli el pit amb la succió, i a la nit és preferible un repòs de varies hores combinat amb algun biberó, si cal.

La llet de la mare és la única forma perfecta de criar els nens, i és a aquest fi que han de dirigir-se els nostres esforços, començant per evitar el fet que per falta de predicar-ho prou i per donar masses facilitats pel biberó contribuïm a difondre'l. En efecte, el regalar biberons, llet, productes substitutius (!), etc., etc., corre el perill d'inclinar massa l'ànim de la mare a criar el fill per un mitjà antinatural, no sempre justificat.

El primer que ha de fer-se, doncs, és que en totes les institucions de Puericultura (de les que ja parlarem després), tals com Escoles de Maternitat, Consultoris, Gotes de llet, etc., així com en campanyes continuades, es prediqui a tothora la supremacia de l'alletament natural; els avantatges immensos de la llet materna; i, a la vegada, fo-